

Laura Friman

 bonfire books

BAZAR

MENESTYS- RESEPTI

Noora
Fagerströmin
tarina

Laura Friman

MENESTYSRESEPTI

Noora Fagerströmin tarina

 bonfire books

BAZAR

Tämä kirja on omistettu väsymättömälle tukijalleni
ja parhaalle kriitikolle, miehelleni Petskulle.
Kiitos kun jaksat aina innostua ideoistani ja
kannustat menemään rohkeasti eteenpäin.
Sinun ansiostani tunnen, että pystyn mihin vain.

Jokaisen menestyvän naisen takana on mies.

Bazar Kustannus

© Bazar Kustannus ja Bonfire Books 2022

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-856-7

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Alkusanat	7
LUKU 1 ”En tahdo, että kukaan muu joutuu kokemaan tätä.”	11
LUKU 2 ”Mun juttu ei ole menneisyys, vaan tulevaisuus.”	35
LUKU 3 ”Tästä elämä alkaa.”	55
LUKU 4 ”Tätä puhelua olen odottanut.”	79
LUKU 5 ”Soitin jokaisen tutun läpi ja pyysin heiltä rahaa.”	101
LUKU 6 ”Enkelit ja leijonat eivät antaneet meille pelkästään rahaa.”	121
LUKU 7 ”Hallituksen kokouksen pitäisi olla toimitusjohtajalle kuukauden paras päivä. Onko se aina sitä? Ei.”	151
LUKU 8 ”Lähtö Jungle Juice Barista tuli yllättävän nopeasti.”	175

LUKU 9	”Heräsin lentokoneessa sormus nimettömässä.”	193
LUKU 10	”Hyvinvointi ei ole vain liikkumista, nukkumista ja ravintoa.”	219
	Nooran kiitokset	237
	Kirjailijan kiitokset.....	240

ALKUSANAT

Minä olen Noora, hauska tavata.

Olen yrittäjä, sijoittaja, äiti, vaimo ja alle nelikymppinen miljonääri. Olen saanut melkein kaiken, mitä olen koskaan halunnut – ja enemmän.

Odota! Ei kannata lopettaa lukemista tähän tai luulla, että olen syntynyt kultalusikka suussa. Totuus on ihan päinvastainen. Olen ongelmalähiön kasvatti, josta harva olisi veikannut teini-iässä bisneselämän esikuvaa. Silloin lähdin koulun jälkeen näpistelemään ja surin alkoholisti-isäni ennen aikaista kuolemaa. Olen nähnyt vierestä kovia kohtaloita ja lannistavia elämäntarinoita. Kaikki olisi voinut mennä pahasti pieleen.

Ei mennyt. Tässä on minun suomalainen menestystarinani. Suomalaisuudella on merkitystä siksi, että olen sattunut kasvamaan poikkeuksellisessa maassa: jos olisin syntynyt vaikkapa Jenkkeihin, minunkin mahdollisuuteni omalla taustallani olisivat aivan erilaiset – eli hyvin rajalliset. Se, että esimerkiksi koulutus on ilmaista, mahdollistaa menestyksen meille kaikille. Perheen tulotaso ei määritä loppuelämää. Sen sijaan avainsanat ovat

asenne, tavoitteet ja työnteko. Olen panostanut niistä jokaiseen.

Toisaalta kukaan ei menesty yksin. Todellinen superihminen osaa myös pyytää ja ottaa vastaan apua. Olen siinä erittäin lahjakas! En myöskään luule tietäväni kaikkea. Kuuntelen minua viisaampia tarkalla korvalla ja tahdon jatkuvasti oppia uutta ja lisää.

Kerron sinulle nyt niin vaikeista kuin ihanistakin vuosista. Suurin toiveeni on, että tarinani motivoisi jotakuta. Ehkä nuorta, joka ei usko itseensä tai tulevaisuuteensa. Tai jo aikuista, joka ei tiedä, uskaltaisiko yrittää vielä jotakin uutta. Ymmärrän hyvin, että jokainen ei tahdo minun laillani yrittäjäksi. Ei tarvitsekaan! Oppini soveltuvat kuitenkin kenelle tahansa, joka tahtoo siirtyä seuraavalle tasolle elämässä ja muuttaa suuntaa. En haluaisi, että kukaan juuttuu harmittelemaan, että mistään ei tule mitään, kun ei ole koulutusta tai rahaa tai sitä tai tätä. Ei se haittaa! Aina on ratkaisuja.

Olen elävä esimerkki siitä, että mitä tahansa voi tapahtua. Olen arjestani ja elämästäni joka päivä kiitollinen. Olen päässyt kokemaan pitkän listan asioita, joita elämästäni puuttui lapsena. Toivon samaa sinullekin.

Matka tähän pisteeseen on kuitenkin ollut pitkä, eikä ollenkaan kivuton. Palataan ihan alkuun.

LUKU 1

**”EN TAHDO,
ETTÄ KUKAAN
MUU JOUTUU
KOKEMAAN TÄTÄ.”**

Tarinani alkaa joulun alla. Olen syntynyt aatonaattona 1985. Se ei muuten tarkoita, että ihminen ei tarvitsisi erillisiä joulu- ja synttärilahjoja. Muistakaa tämä!

Synnyin ja kasvoin Itä-Helsingin Myllypurossa. Rauhatomalla alueella oli paljon alkoholisteja ja vähäosaisuutta. Kotimme sijaitsi kaupungin vuokralatossa, kerrostalossa, jonka rappukäytävässä riitti hulinaa ympäri vuoden. Rappujen ovet olivat useimmiten auki, joten kuka tahansa pääsi sisään lepäilemään. Pikkutyttönä en vielä ymmärtänyt, että kaikki eivät olleet juoppoja: osa sekavasti käyttäytyneistä paikallisista oli huumeiden käyttäjiä. Ihmettelin vain, miksi kannisen örinän sijaan toisten käytös oli eri tavalla kummallista ja arvaamatonta. Vaikka häiriökäytökseen tottui, ympäristön tunnelmaa väritti tietty turvattomuuden tunne.

”Jos et nyt vittu avaa, mä tuun läpi ovesta!”

Minulla on lapsuudestani ahdistavia muistoja, joita en unohda koskaan. Joskus joku naapureista hyppäsi parvekkeelta. Kun olin yhdeksänvuotias, toisella naapurilla

oli asiaa äidilleni tai tämän miesystävälle. Olin yksin kotona tavallisena lauantai-iltapäivänä, kun ulko-oveamme alettiin hakata uhkaavalla rytinällä. Elettiin aikaa ennen kännyköitä. Lankapuhelimemme sijaitsi eteisessä. Äidillä oli tapana jättää puhelimen viereen paperilapulle numero, josta hänet tavoittaisi. Sillä kertaa puhelimen vieressä ei ollut lappua. Hiivin peloissani puhelimen luokse ja rukoilin, että johto ylettyisi huoneeseeni. Konttasin sängyn alle, vedin päiväpeiton näköesteeksi ja tärisin siellä puhelimen kanssa. Kunpa äiti soittaisi. Kunpa äiti soittaisi.

Vaikka huuto ovella lakkasi lopulta, pelko jäi. En kuullut rapusta raskaan alaoven kolahdusta. Laskeskelin, että raivokkaan naapurin oli pakko odotella vieläkin rapussa. Kävin mielessäni läpi tapoja, joilla pääsisin neljännessä kerroksesta parvekkeen kautta hengissä alas. Mitä piirrosleffoissa ja aikuisten sarjoissa tehtiinkään? Lopulta itkin mahdollisimman hiljaa sängyn alla siihen saakka, että äiti palasi kotiin.

”Mitä ihmettä täällä tapahtuu?” äiti kauhistui, kun lopulta saapui ja löysi minut piilottelemasta sängyn alta. ”Ei mitään hätää, tule katsomaan.”

Äiti näytti, että aggressiivinen raivopää oli tuttu perheenisä, joka nyt kuorsasi sammuneena kerrostasanteellamme.

Se oli näky, johon totuin: kun maanantaiaamuisin lähdin reppu selässä kouluun, loikkasin säännöllisesti

sammuneen, virtsan tuoksuisen kehon yli. Välillä ma-koilijat olivat tuttuja, välillä tuntemattomia. Se oli aika kauheaa. Pelkäsin joka kerta, että sammunut heräisi ja hyökkäisi puoliunissaan ja sekavana kimppuuni, kun hyppäsin hänen ylitseen. Lapsen arjen ei kuulu olla sellaista.

Turvaton tunnelma ulottui muillekin arjen reiteille. Jopa bussipysäkki oli lapsuudessani ahdistava paikka. Se sijaitsi kuntoutusyksikön tuetun asumistalon vieressä. Muistan vieläkin psykoottisen miehen, jolla oli tapana seistä lähelläni, kun odotin linja-autoa. Hän nauroi minulle aina sanaakaan sanomatta halveksivaan sävyyn, räkätti sydämensä pohjasta. Ymmärrän, että taustalla olivat mielenterveysongelmat, mutta lapselle kokemus oli pelottava. Pidättelin itkua ja laskin poikkeuksetta sekunteja bussin tuloon. Aina itkun pidättely ei onnistunut.

Kerran leikin bussirahakolikoillani ja rullasin niitä pysäkin mainostaulun reunalla, kun markka putosi taulun rakoon. Oli pakko sanoa bussikuskille, että hukkasin lippurahoistani kolikon, mutta minun oli pakko päästä kyytiin, koska äiti odotti minua Itäkeskuksessa.

”Ei käy, pitää olla tasaraha”, kuski ilmoitti.

Pysäkin vakiopäivystäjä ei ollut koskaan nauranut niin kovaa. Onneksi joku matkustajista pelasti minut ja suostui maksamaan puuttuvan markan. Olin niin

helpottunut, että en osannut edes kiittää. Illalla äiti kävi kaivamassa kanssani markan mainostaulun välistä.

Paikalliselle ostarille kuljettiin koirapuiston laitaa, jossa istui aina rinki pultsareita. Heidän ohittamisensa jännitti joka kerta, koska porukasta huudeltiin ryyppäämisen lomasta aina perään – oli minkä ikäinen tahansa. Mitähän tällä kertaa?

”Hyvä perse, vaikka ootkin noin nuori! Miltäs sun äiti näyttää?” joku röhisi.

Uhkaavien mielenterveysongelmaisten ja juoppolauman kohtaaminen tuntui niin inhottavalta, että aloin tehdä järjettömiä reittivalintoja vältelläkseni heitä. Toinen vaihtoehto olisi ollut jäädä kotiin jumiin pysyvästi. Kävelin Itäkeskukseen saakka, vaikka se olisi kestänyt kuinka kauan. Kuljin sen hiljaisen puiston halki, jossa tiesin välttyväni humalaiselta huutelulta. Jälkikäteen turhauttaa, että jouduin elämään pelon ehdoilla. Olin vasta pieni tyttö.

Tämä ei ole vielä koko totuus. Pahinta oli nimittäin kantaa tätä huolta ja salaisuutta: huutelijoiden joukossa saattoi istua oma isäni.

Isä ei asunut kanssamme. Hän oli alkoholisti, jonka kunto vaihteli. Välillä isällä oli raittiita kausia, jolloin hän kävi töissä. Elämä sujui hetkellisesti. Kun hän ratkesi, kaikki lähti vauhdilla syöksykierteeseen. En voi kaunistella sitä, että isä oli kännissä hullu. Tämän tajusin

viimeistään, kun vietin satunnaisia viikonloppuja hänen luonaan. Alakouluikäisenä jouduin seuraamaan vierestä hänen viikonloppuillan humalaista riitaansa silloisen naisystävänsä kanssa. Kello oli puoli yksitoista illalla, ja metro kulki vielä. Haaveilin karkaavani takaisin äidin luokse. Myös isän naisystävä tajusi, että minun olisi hyvä lähteä kotiin eikä kuunnella rankkaa riitelyä. Hän ehdotti isälle, että voisin lähteä yöksi pois.

”Sehän ei lähde vittu mihinkään. Ennemmin riipustan sen naulasta roikkumaan tohon seinälle”, isä ilmoitti.

Huonoilla kausillaan isän saattoi bongata ostarien pihoilta ja puistoista muiden juoppojen kanssa. Se oli sekä ahdistavaa että noloa. Kun liikuin samoilla kulmil-la kavereideni kanssa, saatoin vain toivoa vimmaisesti, että isä ei huomaisi minua ja reagoisi minuun. Se oli pahinta, mitä saatoin kuvitella.

Isän oma lapsuus oli vaikea. Hänen äitinsä kuoli kilpirauhassyöpään, kun isä oli 12-vuotias. Isä ja kolme sisarusta jäivät vaarini, herttoniemeläisen lukkosepän, hoiviin. Vaari alkoi suruissaan ryypätä ja menetti kaiken: yrityksensä, omaisuutensa, myös mielenterveytensä. Isä jäi heitteille. Kun isä oli nuori aikuinen, vaari hirttäytyi makuuhuoneen kattolamppuun. Minä olin tuohon aikaan taaperoikäinen, mutta minullekin jäi vaarista muistoja.

Isäni ja äitini tapasivat nuorina ja menivät naimisiin presidentin erikoisluvalla, kun äiti oli vasta 17-vuotias ja raskaana. Synnyin, kun äiti oli täyttänyt nipin napin 18 vuotta. Suhde sujui hyvin vain muutaman vuoden. Isä alkoi juoda, eikä äiti kestänyt hänen räyhäämistään. Olin vasta kaksi, kun vanhempani erosivat. Minulla ei ole yhtäkään muistoa heistä yhdessä.

En ollut vielä koulussa, kun isä tapasi mukavan naisystävänsä Tarjan. Se on ainoa huoleton ajanjakso, jonka muistan elämästä isän kanssa: mökkeilimme, kävimme Lapissa ja Tukholmassa, eikä Tarja juonut, joten isänkin alkoholin käyttö pysyi tolkullisena. Parhaimmillaan isä oli iloinen ja aktiivinen touhuaja, joka näki paljon ystäviään. Hän oli vitsaileva viihdyttäjä.

Onnea ei kestänyt kauaa. Kun isä ja Tarja erosivat, pelkäsin, mitä tapahtuisi. Pelko oli perusteltua: seuraavat naisystävät joivat paljon, joten niin joi isäkin. Sitten minulle ilmoitettiin, että isän uusin naisystävä oli raskaana. Hän ei päässyt päihteistä eroon odottaessaan, vaan käytti reippaasti alkoholia koko raskausaikansa.

Kymmenen vuotta nuorempi pikkusiskoni syntyi onneksi terveenä. Kävin isän luona enää kerran kuukaudessa, mutta kun kävin, sama kaava toistui: minut jätettiin kolmosluokkalaisena yksin hoitamaan vauvaa, kun isä ja naisystävä lähtivät baariin ryyppäämään.

Eräänä yönä mittani täyttyi viimein. Vauva huusi sylissäni kurkku suorana tuntikaupalla. En saanut siskoa rauhoittumaan millään. Vaihdoin vaipan, vaikka en oikein osannut tehdä sitä. Juotin pienelle käärölle tuttipullostaa maitoa kerta toisensa jälkeen, mutta itku jatkui. En tiennyt, missä isä ja naisystävä olivat, joten en tiennyt, mihin publiin lankapuhelimella soittaa. Keskiyöllä sain vauvan vihdoon nukkumaan, kun he palasivat ravintolasta. Kerroin, että pikkusisko oli itkenyt koko illan.

”Mutta sähän sait sen hiljaiseksi”, naisystävä sössötti. ”Laitat tutin suuhun vaan. Me lähdetään vielä takaisin. Max tunti menee.”

En osannut sanoa vastaan, vaan jäin vauvan vierelle istumaan. Tietenkään heillä ei kulunut tuntia: lopulta isä ja nainen palasivat aamukolmelta. Seuraavana aamuna olin rättiväsynyt, mutta hoidin parikuista siskoani vielä aamullakin, kun isä ja äitipuoli nukkuivat krapulaansa pois. Kumpikaan ei ollut edellisyön tapahtumista pahoillaan, vaan kuittasivat vain vähätellen, että vauvat nyt vain toisinaan itkevät.

Kun pääsin sinä päivänä viimein takaisin kotiin, ilmoitin äidille, että en halunnut toiseen kotiini enää koskaan. Tuon painajaismaisen viikonlopun jälkeen kävin isän luona enää satunnaisesti.

Yhteys isään säilyi kuitenkin hänen kuolemaansa saakka. Isä ymmärsi itse, että hän oli juonut kroppansa huonoon

kuntoon. Maksan toiminnassa oli jo vikaa. Hän vihjaili usein, että vuosia ei välttämättä olisi jäljellä montaakaan. Minä en suostunut uskomaan kauhukuvaa, vaan sanoin isälle kerta toisensa jälkeen, että tämän pitäisi hoitaa itsensä kuntoon. Hän lupasi yrittää.

Kesäinen rippijuhlapäiväni vuonna 2000 pysyy mielessäni ikuisesti. Isä vaikutti juhlista skarpilta, mutta hän oli selvästi laihtunut. Puku roikkui hänen päällään.

”Mennäänkö ulos juttelemaan?” isä ehdotti minulle noutopöydän nurkilla.

Menimme.

”Tämä jää mun viimeiseksi lahjakseni sulle”, isä sanoi ja ojensi minulle horoskoopikiven rasiassa. ”Mun aika on loppumassa.”

”Mitä sä selität? Herätys! Täytit vasta 35”, huusin isälle suutuksissani. ”Miksi tulit tänne pilaamaan rippijuhlani? Miksi selität tuollaista juuri tänään?”

Loppupäivää varjostivat raivo ja epäusko. Isä oli murskannut juhlatunnelman dramaattisella puheenvuorollaan. Mistä hän muka tietäisi kuolemansa?

Ei hän heti kuollutkaan. Ehdin nähdä isän vielä muutaman kerran.

Muutamaa kuukautta myöhemmin olin yläasteen työharjoittelussa vaateliike Fiorellassa. Lounaalla pizza-buffetissa puhelimeni soi. Kuulin itkevän äidin äänen ja tiesin, että jokin oli pahasti vialla. Äiti kertoi, että isäni

oli joutunut sairaalaan. Minun pitäisi mennä välittömästi teho-osastolle häntä katsomaan, jos tahtoisin nähdä hänet hengissä. Puhelun jälkeen itkin holtittomasti ravintolan vessassa.

Mummoni lähti sairaalaan kanssani. Isä makasi sairaalavuoteessa letkukimpun keskellä, elottoman näköisenä. Hänet oli elvytetty henkiin, mutta hän oli aivokuollut. En ole aikapäiviin tahtonut lukea paperinippua, jossa kuolinsyytä avattiin tarkemmin. Isä oli korissut aamulla ystävien luona, mutta hänen oli luultu kuorsaavan. Lopulta joku oli huomannut hänen olevan aivan sininen. Ambulanssi oli soitettu liian myöhään, ja kyytiä oli odotettu 20 minuuttia.

Kävin katsomassa isää vielä kahdesti, ja jälkimmäisellä kerralla tiesin, että tapaaminen oli viimeinen. Koskin isän kättä, joka oli aivan kylmä.

Muistan, mitä sanoin:

”Tässä se nyt oli.”

Seuraavana yönä isän sisko antoi luvan irrottaa isän hengityskoneesta.

Olin osannut varautua isän poismenoon, mutta sen äkillisyys ja varhaisuus oli silti shokki. Vaikka hyväksyin kuoleman järjen tasolla, koko mieleni ei päässyt kärryille: vielä kuukausia isän menehtymisen jälkeen saatoin kiirehtiä tutun näköisen selän perään Itäkeskuksen kauppakeskuksessa.

Mehuilla miljonääriksi

Tämä kirja voisi alkunsa perusteella kertoa rikollisen elämästä: vähäosaiseen perheeseen syntynyt tyttö kasvaa helsinkiläisessä ongelmalähiössä, viettää lapsena runsaasti aikaa vankiloiden tapaamishuoneissa ja aloittaa jo teininä rötöstelyn kavereiden perässä.

Mutta Noora Fagerström halusi elämältä jotain ihan muuta. Siihen vaadittiin vuosien ajan uskoa, energiaa ja loputonta sinnikkyyttä. Tarvittiin myös yksi täydellisesti ajoitettu kuningasidea: uudenlainen smoothiebaari, Jungle Juice Bar. Nyt Noora Fagerström on palkittu yrittäjä, menestyvä enkelisijoittaja, kunnallispoliitikko ja miljonääri.

Laura Frimanin kirjoittama *Menestysresepti – Noora Fagerströmin tarina* on rehellinen kuvaus menestysbisneksen rakentamisesta, virheiden kautta oppimisesta ja kasvusta kypsään johtajuuteen. Kirjassa ääneen pääsevät myös läheiset äidistä yrittäjäpuoliso Petteri Fagerströmiin sekä alaiset, ystävät ja kollegat Jaajo Linnonmaasta Jere Karalahteen.

ISBN 978-952-376-856-7

kl 99.1

www.bazarkustannus.fi